η καταστολή των αντιμιλιταριστών
στην εποχή του Συριζα

από το φλερτ... στο πρόστιμο

ΞΥΠΟΛΥΤΟ ΤΑΓΜΑ

ΟΛΙΚΟΙ ΑΡΝΗΤΕΣ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ ΑΠΟ ΤΑ ΓΙΑΝΝΙΝΑ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΞΥΠΟΛΥΤΟ ΤΑΓΜΑ
ολικοί αρνητές στράτευσης
από τα γιάννινα

Το Ξυπόλυτο Τάγμα είναι μια συλλογικότητα ολικών αρνητών στράτευσης από τα Γιάννινα. Από την Άνοιξη του 2010 παράγει αντιμιλιταριστικό λόγο και δράση, ενώ προσπαθεί να στηρίζει έμπρακτα κάθε αρνητή. Στο στόχαστρο της συλλογικότητας μπαίνει συνολικά ο θεσμός του στρατού και οι προεκτάσεις του στο κοινωνικό κι όχι μόνο το επιμέρους ζήτημα της υποχρεωτικής στράτευσης.

Οφείλουμε να ευχαριστήσουμε όσους ασχολήθηκαν με τη φιλολογική επιμέλεια των κειμένων, αυτούς/ες που βοηθούν στη διακίνηση της μπροσούρας και διοργανώνουν εκδηλώσεις για λογαριασμό μας, όσες/ους έχουν σε ανύποπτο χρόνο συμβάλει στη διαμόρφωση των θέσεων μας και φυσικά όλες/ους που κρατάνε ανοιχτό το ζήτημα της Ολικής Άρνησης Στράτευσης.

Η ανά χείρας μπροσούρα τυπώθηκε σε 2.000 αντίτυπα και διακινείται χωρίς αντίτιμο. Βέβαια, κάθε συνεισφορά θα γινόταν δεκτή με ικανοποίηση.

ΓΙΑΝΝΙΝΑ 04/2017

xupolutotagma.squat.gr

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Είναι γεγονός ότι το πλήθος που ψήφισε Συριζα στις τελευταίες εκλογές, ιδιαίτερα σε αυτές του Γενάρη του 2015, ήταν αρκετά ετερόκλητο. Αυτό, από μόνο του, δεν είναι κάτι το ιδιαίτερο. Η ποικιλία προσδοκιών που τεχνηέντως καλλιέργησε το αντιπολιτευό-μενο τότε κόμμα, ήταν λογικό να υιοθετηθεί από διαφορετικά κοινωνικά υποκείμενα. Η επικοινωνιακή ρητορική που οδήγησε στη μαζική ψήφιση του Συριζα, αντίθετα με ό,τι υποστήριζαν οι αντίπαλοί του –ότι δηλαδή επρόκειτο για «αρπακολλιές»-, ήταν κατά τη γνώμη μας πολύ προσεκτικά δουλεμένη: οι σταθερές του φτηνού αντιμνημονιακού πατριωτισμού και της ατελείωτης παροχολογίας -καρμπόν με τα διάφορα προεκλογικά «θα» που χαρακτηρίζουν κάθε προεκλογική περίοδο στις αστικές δημοκρατίες-, διανθίζονταν με ρητές ή άρρητες υποσχέσεις, τόσο προς τα αριστερά, όσο και προς τα δεξιά. Αν για τη συσπείρωση κάποιων ακροδεξιών το φλερτ και μετέπειτα η συνεργασία με τον Καμμένο αρκούσε, το κανάκεμα του «απαιτητικού» αριστερού ακροατηρίου αποτέλεσε μια πιο σύνθετη αποστολή. Αν και, τελικά, αποδείχτηκε πολύ εύκολη υπόθεση.

Υιοθετήθηκε ένας λόγος για όλα τα γούστα, που εκφραζόταν είτε επίσημα από το κόμμα, είτε ανεπίσημα από μεμονωμένους «ακραίους» - οι λεγόμενες «ανεύθυνες φωνές»-, που έβγαινε μετά να συμμαζέψει το κομματικό επιτελείο, χωρίς όμως και να τις διαψεύδει πλήρως-, είτε χτίζοντας σχέσεις εκπροσώπησης με τα κινήματα, σε πολλά από τα οποία συμμετείχε τελείως μειοψηφικά. Δεν έλειψαν μέχρι και οι «νέες αναγνώσεις» των κλασσικών• οι διανοούμενοί του Συριζα, -οργανικοί διανοούμενοι του αστικού κράτους και με τη βούλα-, μας «έπηξαν» στο Γκράμσι και το Λένιν[1] , προκειμένου να δικαιολογήσουν την αναγκαιότητα ψήφου στο Συριζα, αλλά και τις κυβερνητικές επιλογές. Οικοδομήθηκε, λοιπόν, ένα προφίλ-πασπαρτού για κάθε ακροατήριο, οποιουδήποτε βαθμού ριζοσπαστικότητας: από τους «αισιόδοξους» που πίστευαν ότι η κυβέρνηση Συριζα ήταν το μεταβατικό στάδιο για το σοσιαλισμό - και γιατί όχι, στη συνέχεια για τον κομμουνισμό[2]-, μέχρι τους πιο «προσγειωμένους» που ήλπιζαν ότι θα «ανασάνουν» λίγο από την οξυμένη καταστολή των τελευταίων χρόνων που συνόδεψε την ταξική τους υποτίμηση. Με την πρώτη κατηγορία δε θα ασχοληθούμε, τους αφήνουμε να κολυμπήσουν στο κρατικό χρήμα ή στην καρέκλα του ψυχαναλυτή τους. Οι φτωχότεροι από αυτούς την πάτησαν, τους απομένει μόνο η σκληρή αυτοκριτική και ο αγώνας. Οι προσδοκίες, όμως, της δεύτερης κατηγορίας χρήζουν περισσότερης προσοχής, δεδομένου ότι αποτέλεσαν τόσο την ιδεολογική βάση για την ψήφιση του

1. Δυστυχώς είμαστε βαθύτατα υλιστές για να ελπίζουμε ότι κάποια στιγμή θα σηκωθούν από τους τάφους τους να ζητήσουν τα ρέστα…
2. Εκεί βέβαια υπήρχαν κάποιες διαφωνίες…

Συριζα από ευρύτερα κομμάτια της αριστεράς και της αντιεξουσίας, όσο και το τελευταίο αποκούμπι αυτών που προσπαθούν ακόμα και σήμερα να πείσουν για το πόσο αναγκαία και προτιμότερη είναι «μια κυβέρνησης της αριστεράς».

ΤΟ ΚΟΜΜΑ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

Ο Συνασπισμός αρχικά και ο Συριζα στη συνέχεια, ήταν η μικρή και μετέπειτα η μεγάλη πολιτική δύναμη που έχτισε το προφίλ της στη βάση των κοινωνικών και πολιτικών δικαιωμάτων όσο κανένα άλλο κόμμα. Μπορεί κανείς να μην ενδιαφερόταν, ή πραγματικά να μην μπορούσε να αντιληφθεί ποιο για παράδειγμα είναι το «πρόγραμμα για την οικονομία», πολλοί όμως θεωρούσαν ότι αποτελεί μια εγγύηση για την υπεράσπιση και γιατί όχι τη διεύρυνση τουλάχιστον αυτών των δικαιωμάτων που θεωρούνται δεδομένα[3] σχεδόν σε όλο το δυτικό κόσμο. Και είναι γεγονός πως αυτό το χαρτί ο Συριζα το έπαιξε και το παίζει αριστοτεχνικά. Αποτελεί μάλιστα και κεντρικό επικοινωνιακό διακύβευμα, από τη στιγμή που οι επιλογές του στην οικονομική πολιτική είναι ξεκάθαρες ακόμα και στους πιο «αισιόδοξους» εδώ και καιρό. Σε αυτό το κείμενο δε θα μπούμε σε μια αναλυτική κριτική «της πολιτικής των δικαιωμάτων». Γενικά, εμπλεκόμαστε στο αντιμιλιταριστικό κίνημα από ξεκάθαρη αντικαπιταλιστική σκοπιά και ποτέ δεν υιοθετήσαμε ταξικά ουδέτερες αφηγήσεις και «λύσεις». Με αυτήν την αφορμή όμως, θα παρουσιάσουμε το παράδειγμα της πολιτικής του Συριζα ως χαρακτηριστικό, τόσο της ανόδου του, όσο και της διακυβέρνησής του.

ΑΝΤΙΜΙΛΙΤΑΡΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ

Πριν από κάποια χρόνια, κάτι άρχισε να κινείται στο αντιμιλιταριστικό κίνημα. Μια σειρά συλλογικών αρνήσεων στράτευσης, η δημιουργία νέων αντιμιλιταριστικών συλλογικοτήτων και ο στοιχειώδης συντονισμός τους, οι μαζικές παρουσίες στα στρατοδικεία κ.ά., έδειξαν ότι παράλληλα με τις αντιστάσεις στην επίθεση κράτους και κεφαλαίου, υπήρχε μία, έστω και μικρή, δυναμική, που θα μπορούσε να οδηγήσει σε μια πιο μαζική και οργανωμένη παρέμβαση των αντιμιλιταριστών. Παρά την κριτική που μπορεί να ασκήσει κάποιος σε τακτικό και στρατηγικό επίπεδο, θα ήταν λάθος να μην παραδεχτεί ότι το ζήτημα της άρνησης στράτευσης άρχισε πάλι να «μπαίνει» με κάποια συνέπεια και επιμονή, τόσο στο κίνημα, όσο και στην κοινωνία γενικότερα. Η απάντηση του κράτους ήταν άμεση

3. Η κρίση, βέβαια, φανέρωσε βιαίως πως αν κάτι πρέπει να θεωρείται δεδομένο στις ανεπτυγμένες καπιταλιστικές χώρες είναι η υποτίμησή μας.

και γνωστή: όξυνση της καταστολής μέσω ενεργοποίησης της υπάρχουσας νομοθεσίας, απανωτών στρατοδικείων, αυτόφωρων συλλήψεων, απαγορεύσεων εξόδου από τη χώρα, ακόμα και προς χώρες της Ε.Ε. Συγχρόνως, η καταστολή «αναβαθμίζεται» και ποιοτικά, με την επιβολή του προστίμου των 6.000 ευρώ. Κοινή πεποίθηση του αντιμιλιταριστικού κινήματος είναι ότι το ελληνικό κράτος, παρά τη ρητορική περί της νομοτελειακής κατάργησης της θητείας λόγω της συμμετοχής της Ελλάδας στους ευρωπαϊκούς θεσμούς, δεν αστειεύεται με τα ζητήματα που έχουν να κάνουν με το στρατό, μεθοδεύοντας την κοινωνική εξόντωση των αρνητών στράτευσης. Μοιραία, μεγάλο μέρος της δράσης μας αναλώνεται στα στρατοδικεία και στις δράσεις αλληλεγγύης. Και δε θα μπορούσε να γίνει αλλιώς. Σε κάθε στρατοδικείο, οι αρνητές και οι συλλογικότητές τους, ανοίγουν μια μεγάλη γκάμα αντιμιλιταριστικών ζητημάτων, από διάφορες οπτικές γωνίες, και συγχρόνως καταγγέλλουν την καταστολή που δέχονται.

Σε αυτό το πλαίσιο, ο Συριζα ως αντιπολίτευση, με αφορμή κυρίως τα στρατοδικεία, παρεμβαίνει, προσκεκλημένος ή απρόσκλητος[4], προκειμένου να καταγγείλει τις «κακές δεξιές» κυβερνήσεις. Χωρίς να θίγει ούτε στο ελάχιστο τα «ιερά και τα όσια της πατρίδας», βγάζει ανακοινώσεις μέσω υποεπιτροπών ή τοπικών οργανώσεων του κόμματος, που καταγγέλλουν τους κυβερνώντες για καταπάτηση των «ανθρωπίνων δικαιωμάτων», υποδεικνύοντας ότι η λύση θα έρθει με την υιοθέτηση ενός «σύγχρονου ευρωπαϊκού νομικού πλαισίου». Και την ίδια στιγμή που πλειοδοτεί σε δικαιώματα, σιωπά επιδεικτικά σε επίσημο επίπεδο ως προς τα αντιμιλιταριστικά, διεθνιστικά, αντικαπιταλιστικά ζητήματα που αναδεικνύει η πλειοψηφία των αρνητών στράτευσης. Έτσι, υφαίνεται μαεστρικά ένα προφίλ που επιτρέπει: α) να πλασάρεται ως ριζοσπαστική δύναμη, ειδικά από τη στιγμή που κατά καιρούς η Νέα Δημοκρατία τον εγκαλεί ως αντιπατριωτική δύναμη και μόνο λόγω της επίκλησης στοιχειωδών δικαιωμάτων, β) να μην προκαλεί τη συντηρητική δεξαμενή ψήφων, αφού δε θίγει τα «ιερά και τα όσια» και δε δεσμεύεται σε επίπεδο επίσημων εξαγγελιών από τίποτα, γ) να κλείνει το μάτι στους αρνητές και γενικά στο αντιμιλιταριστικό κίνημα ότι μια κυβέρνηση Συριζα μπορεί να μην και τόσο διεθνιστική, αλλά θα επιλύσει τουλάχιστον τα ζητήματα της στράτευσης και της καταστολής. Αποκορύφωμα αυτής της τακτικής είναι οι δηλώσεις της Ζωής Κωνσταντοπούλου, όταν ως συνήγορος υπεράσπισης του Καρανίκα στο τελευταίο στρατοδικείο του (Θεσσαλονίκη, 08/03/2013), όπου διαβεβαίωνε ότι «*σε λίγο ερχόμαστε εμείς, και αυτές οι αδικίες θα τελειώσουν*»[5].

---

4. Αξίζει να διαβαστούν οι δυο ανακοινώσεις του τμήματος δικαιωμάτων του Συριζα για το 1ο και 2ο στρατοδικείο του Μ. Τόλη (14/3/2014 & 14/5/2015 αντίστοιχα). Ειδικά η δεύτερη μιλά ως να μην είναι ο Συριζα στην κυβέρνηση… Βρείτε τες με μια απλή αναζήτηση στο www.left.gr
5. Άλλος ένας τρόπος με τον οποίο Συριζα συνειδητά σαμπόταρε στην πράξη τους αγώνες που συμμετείχε, όσο συμμετείχε, αφού εναπόθετε τα πάντα στην ψήφο. Ενδεικτικά αναφέρουμε τα

Με αυτή τη ρητορική ήρθαμε και εμείς αντιμέτωποι, κυρίως την παραμονή των εκλογών. Το τελευταίο επιχείρημα κάποιων αριστερών συγγενών και φίλων προκειμένου να πείσουν εμάς τους «ξεροκέφαλους, κολλημένους αναρχικούς» να ψηφίσουμε Συριζα, ήταν η υποτιθέμενη χαλάρωση της καταστολής προς τους ολικούς αρνητές στράτευσης. Μπορεί αυτός ο εκβιασμός να μην έπιασε σε εμάς, μας φανέρωσε όμως έναν από τους τρόπους με τους οποίους ο Συριζα έχτιζε σχέσεις εκπροσώπησης και τελικά «άρμεξε» ψήφους από τα κοινωνικά κινήματα.

Η ΚΥΒΕΡΝΩΣΑ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

Το Γενάρη του 2015 ο Συριζα βγαίνει πρώτος και σχηματίζει κυβέρνηση με τους ακροδεξιούς Αν.Ελ., στους οποίους και εμπιστεύεται το υπουργείο Άμυνας. Παρόλο που γίνεται εμφανές ότι οι «ριζοσπαστικές διαθέσεις» του προεκλογικού Συριζα πετιούνται στο πυρ το εξώτερον -ως παιδικές ασθένειες, απαραίτητες για την ανάληψη της εξουσίας, εμπόδια όμως για την υπεύθυνη διακυβέρνηση- κάποιοι συνεχίζουν να ελπίζουν ότι οι Συριζανέλ θα «*σταματήσουν τις διώξεις σε βάρος όλων των αντιρρησιών συνείδησης*» και θα αποκαταστήσουν τα «*ανθρώπινα δικαιώματα και τις στοιχειώδεις ελευθερίες*» στη χώρα που είχε βυθίσει σε μεσαίωνα η κυβέρνηση Σαμαρά – Βενιζέλου «*η πιο ακροδεξιά και εθνικιστική από όλες τις κυβερνήσεις της μεταπολίτευσης*»[6].

Η συνέχεια είναι γνωστή: συνεχείς διώξεις και στρατοδικεία, ποινές μεγαλύτερες από τις πρωτόδικες, επιβολή των εξοντωτικών προστίμων των 6.000 ευρώ, μαζικές απορρίψεις αιτήσεων για εναλλακτική θητεία κτλ. Αποκορύφωμα αυτών, η εισβολή μπάτσων στο σπίτι αρνητή στράτευσης στα πλαίσια του αυτοφώρου[7], πρακτική που δεν είχε υιοθετήσει ούτε και «*η πιο ακροδεξιά και εθνικιστική από όλες τις κυβερνήσεις της μεταπολίτευσης*». Αυτή ήταν όντως μία από τις καινοτομίες της «πιο αριστερής και διεθνιστικής κυβέρνησης» της μεταπολίτευσης. Η επικοινωνιακή διαχείριση αυτής της πολιτικής ακολούθησε το γνωστό μοτίβο: στελέχη - κυρίως off the record - προβαίνουν σε σχιζοφρενικές δηλώσεις καταδίκης της καταστολής, λες και απορρέουν από ένα παράλληλο σύμπαν, όπου ο Συριζα δε κυβερνάει και δεν επιλέγει του πολιτικούς προϊσταμένους των κατασταλτικών μηχανισμών. Θυμίζουμε ότι όλα αυτά συμβαίνουν σε μια εποχή που το κυβερνών κόμμα

παραδείγματα της εξόρυξης στις Σκουριές, ο βασικός μισθός ή οι αγώνες των καθηγητών.
6. Ανακοίνωση του Τμήματος Δικαιωμάτων ΣΥΡΙΖΑ (21-06-13) μετά τη σύλληψη του Λάζαρου Πετρομελίδη.
7. Αναφερόμαστε στην περίπτωση του Θ. Νεδελκόπουλου. https://xupolutotagma.squat.gr/2015/04/30/sxetika_me_thn_eisvoli_sto_spiti_olikou_arnhth_nedelkopoulou_29-04-15/

είναι ακόμα ενιαίο, δηλαδή, κυβερνούν και οι πιο αριστερές τάσεις του. Βέβαια, τώρα, πολλοί αναρωτιούνται αν αυτή είναι όντως η πολιτική του Συριζα ή αν το στρατιωτικό ή αστυνομικό κατεστημένο δρα αυθαίρετα. Ας μη γελιόμαστε: πρόκειται για τους ίδιους που τις προηγούμενες διώξεις τις «φόρτωναν» στο Σαμαρά, κι όχι σε αυτονομημένους πυρήνες του στρατού και της αστυνομίας. Όμως, δεν μας είπαν ποτέ, τι απαντήσεις πήραν -αν ποτέ ρώτησαν- από τους αριστερό-ακροδεξιούς υπουργούς και υφυπουργούς…

Ο ΝΟΜΟΣ

Το σκηνικό της καταστολής δεν άλλαξε και η κυβέρνηση έφερε προς ψήφιση στη Βουλή, το Γενάρη του 2016, το σχέδιο νόμου του Υπουργείου Εθνικής Άμυνας, «Ρύθμιση θεμάτων μεταθέσεων οπλιτών, μέριμνας προσωπικού και άλλες διατάξεις»[8]. Θεωρητικά, το νομοσχέδιο αποτελούσε μια «*ευκαιρία να σταματήσουν οι κατάφωρες παραβιάσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων των αντιρρησιών συνείδησης*»[9]. Ο υφυπουργός-εισηγητής Δ. Βίτσας δήλωσε στην ομιλία του: «*Μπορούμε, όμως, με σχετική άνεση να ισχυριστούμε πως οι περισσότερες διατάξεις του νομοσχεδίου εντάσσονται σε αυτό που μπορεί να αποκληθεί "επανάσταση του αυτονόητου"*»[10]. Ας δούμε, λοιπόν, τι θεωρεί η κυβέρνηση «αυτονόητο».

Με τα άρθρα 8 και 9 θεσμοθετείται η δωρεάν εργασία γιατρών και δικηγόρων, η σύγχρονη «διανοητική» ΜΟΜΑ, κάτι για το οποίο η κρατική εφημερίδα «Αυγή» πανηγυρίζει ότι πρόκειται για τη «*μεγαλύτερη δυνατή αξιοποίηση ανθρώπινων πόρων*»[11]. Επιπλέον, με το άρθρο 12 υποτίθεται ότι ρυθμίζονται οι «αδικίες» σε βάρος των αντιρρησιών συνείδησης. Εκεί[12], μπορεί κάποιος να παρακολουθήσει το θέατρο του παραλόγου, όπου **χωρίς να νομοθετείται ουσιαστικά σχεδόν τίποτα**, οι Συριζαίοι παριστάνουν τους ριζοσπάστες και οι δεξιοί όλου του φάσματος τους εγκαλούν για έλλειψη πατριωτισμού και ενδοτισμό προς τους προδότες της πατρίδας, δηλαδή εμάς. Όλος ο καυγάς στήνεται πρακτικά στο κενό, αφού η κυβέρνηση δεν προβαίνει ούτε στις πιο δειλές και «αυτονόητες»

8. Η τελική μορφή του νόμου 4361/2016 όπως δημοσιεύθηκε στο ΦΕΚ: https://www.stratologia.gr/sites/default/files/fek_a_10_2016.pdf
9. «Ο δρόμος προς τα στρατοδικεία, τα κρατητήρια και τις φυλακές είναι στρωμένος με καλές προθέσεις». Σύνδεσμος Αντιρρησιών Συνείδησης, 1/2/2016, http://www.antirrisies.gr/node/1157
10.http://newpost.gr/ellada/513056/ti-allazei-stis-enoples-dynameis-yperpshfisthke-to-nomosxedio-toy-ypetha
11. http://www.avgi.gr/article/10845/6137989/telos-sto-bysma-
12. Στο διαδίκτυο είναι διαθέσιμα τα πρακτικά των συνεδριάσεων της επιτροπής και της ολομέλειας.

ρυθμίσεις, όπως αυτές που προτείνονται από διεθνείς οργανισμούς και ΜΚΟ. Και αν για την περίπτωση των ολικών αρνητών τα πράγματα ήταν λίγο πολύ αναμενόμενα, ούτε για τους αντιρρησίες συνείδησης που υπηρετούν ή επιθυμούν να υπηρετήσουν εναλλακτική θητεία, υπάρχει το παραμικρό. Με λίγα λόγια, **παγιώνεται το κατασταλτικό πλαίσιο των προηγούμενων χρόνων, μονιμοποιείται η οικονομική καταστολή για ανυπότακτους αλλά και εφέδρους που αρνούνται να συμμετέχουν σε ασκήσεις, διατηρείται ο τιμωρητικός χαρακτήρας της άγριας εργασιακής εκμετάλλευσης που φέρει τον ευφημισμό της «εναλλακτικής υπηρεσίας» και διατηρούνται οι επιτροπές ελέγχου συνείδησης που συμμετέχουν, πολλές φορές κατά πλειοψηφία, οι καραβανάδες**. Είναι χαρακτηριστικό ότι λίγους μήνες μετά καταδικάζεται η Ελλάδα από το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο «*…για τις σοβαρές ελλείψεις στη διαδικασία και άνιση μεταχείριση αντιρρησιών συνείδησης προκειμένου να υπαχθούν σε καθεστώς εναλλακτικής αντί στρατιωτικής υπηρεσίας*»[13]. Αυτό, βέβαια, δεν εμποδίζει τους Συριζαίους να δηλώνουν ότι «*εξαλείφεται το αξιόποινο και παραγράφονται όλες οι διοικητικές ποινές και οι άλλες ποινικές κυρώσεις. Το ίδιο για τους αντιρρησίες συνείδησης*»[14]. Πρόκειται για **ξεκάθαρα και προκλητικά ψέματα**: το εδάφιο 8 του άρθρου 12 ορίζει ρητά ότι σταματούν οι διώξεις για όσους αντιρρησίες συνείδησης δήλωσαν δημόσια στις αρμόδιες αρχές την άρνησή τους να υπηρετήσουν στρατιωτική θητεία πριν το 1997[15]. Δεδομένου ότι μετά την ηλικία των 45 χρόνων δεν καλείται κανένας να υπηρετήσει, γίνεται φανερό ότι η συγκεκριμένη «ευεργετική» ρύθμιση αφορά ελάχιστους «ενεργούς» αντιρρησίες. Στα ευτράπελα της διαδικασίας συμπεριλαμβάνεται η ιστορία μιας τροπολογίας που προτείνεται πανηγυρικά από κάποιους βουλευτές του Συριζα, με βάση την οποία επιτυγχάνεται «*η αποφυγή της πολλαπλής δίωξης και τιμώρησης του ανυπότακτου*». Η τροπολογία γίνεται δεκτή στα λόγια, και πριν κοπάσουν οι πανηγυρισμοί, έρχεται στην ολομέλεια προς ψήφιση αλλαγμένη στο περιεχόμενο ώστε πρακτικά να μην ρυθμίζει/αλλάζει τίποτα. Τα περισσότερα από τα υπόλοιπα εδάφια αναφέρονται στην παύση των διώξεων σε αυτούς που θα εκπληρώσουν τις στρατιωτικές υποχρεώσεις ή θα απαλλαγούν νόμιμα. Με απλά λόγια, για τους αρνητές στράτευσης που: καταταγούν, πάρουν Ι5, κάνουν εναλλακτική θητεία, ή πληρώσουν (για τους άνω των 35) μέχρι το τέλος του 2017, παύουν οι ποινικές διώξεις και οι διοικητικές κυρώσεις, όπως τα εξοντωτικά πρόστιμα. Κατά την άποψη της κυβέρνησης πρόκειται για ευεργετικές διατάξεις που ανακουφίζουν χιλιάδες ανυπότακτους. Κατά την άποψη μας, πρόκειται για ξεκάθαρη επίθεση-εκβιασμό σε ένα κομμάτι του αντιμιλιταριστικού

---

13. http://www.synigoros.gr/?i=kdet.el.news.387380
14. Βουλευτής Συριζα Κοζομπόλη – Αμανατίδη Παναγιώτα, http://www.hellenicparliament.gr/UserFiles/a08fc2dd-61a9-4a83-b09a-09f4c564609d/es20160128ap.pdf, σελ. 5182
15. Έτος ορόσημο. Ψηφίζεται για πρώτη φορά νόμος που προέβλεπε την εναλλακτική θητεία, Ν.2510/1997.

κινήματος: **ή έρχεστε φαντάροι, ή δηλώνετε τρελοί, ή πληρώνετε -αν είστε πλούσιοι-, ή συνεχίζεται η δίωξή σας με όλα τα μέσα**. Ουσιαστικά, **η «πρώτη φορά αριστερά» ζητά από τους αρνητές στράτευσης «δηλώσεις μετανοίας», προσφέροντας ευεργετήματα σε όσους παύσουν να είναι αρνητές στράτευσης**. Προφανώς, δεν πρόκειται για κανένα «βήμα εμπρός» ως προς τα δικαιώματα των αρνητών, αλλά για **άφεση αμαρτιών υπό την προϋπόθεση την υποστολής της αντιμιλιταριστικής-διεθνιστικής σημαίας**.

Επειδή μια γνωστή δικαιολογία των Συριζαίων ρίχνει τις ευθύνες της «δειλής» νομοθέτησης στην «ομηρία της αριστεράς» από τον Καμμένο και τους Αν.Ελ, είναι χρήσιμο να αναφέρουμε ότι στη συγκεκριμένη περίπτωση θα μπορούσε, θεωρητικά, να επιτευχθεί η «συναίνεση των προοδευτικών δυνάμεων» και να περάσουν μεταρρυθμίσεις[16]. Το θέατρο του παραλόγου είχε και το γνωστό σε όλους φασιστό-Λοβέρδο σε γκεστ ρόλο, να καλεί στην ολομέλεια της βουλής την κυβέρνηση να είναι πιο θαρραλέα στις μεταρρυθμίσεις: «*… κύριε Υπουργέ, να το κάνετε κι εμείς θα σας στηρίξουμε!*» εννοώντας, την παύση της πολλαπλής δίωξης και των απανωτών προστίμων[17]. Γενικά, η Δημοκρατική Συμπαράταξη (Πασοκ-Δημαρ) και το Ποτάμι δήλωσαν ότι θα υπερψήφιζαν «την παύση της πολλαπλής δίωξης»[18]. Όμως, η φαιορόζ κυβέρνηση έδειξε ότι αυτή τη φορά δεν ενδιαφερόταν για ευρύτερες «προοδευτικές» συναινέσεις...

Και ενώ, όπως παρατηρούμε, δεν αλλάζει τίποτα στο νομοθετικό πλαίσιο, σύντομα η κυβέρνηση βρίσκεται αντιμέτωπη με τα όρια της κατασταλτικής πολιτικής. Τον Ιούνιο του 2016, δικάζεται ο Δ. Χατζηβασιλειάδης στο στρατοδικείο Ρουφ. Είναι ένα στρατοδικείο που ξεχωρίζει λόγω μιας πολύ σημαντικής ιδιαιτερότητας: ο σύντροφος Χατζηβασιλειάδης είχε δηλώσει δημόσια ότι σε περίπτωση καταδίκης του -που θεωρείται βέβαιη-, δε θα καταβάλει το χρηματικό ποσό για την εξαγορά της, με αποτέλεσμα την αναπόφευκτη φυλάκιση. Προφανώς, η φυλάκιση ενός αρνητή στράτευσης ήταν too much για την «αριστερά των δικαιωμάτων». Από την άλλη ο νόμος που ψηφίστηκε επιβεβαίωνε ότι το κατασταλτικό πλαίσιο παραμένει ακλόνητο. Έπρεπε με ένα τρόπο να λυθεί η αντίφαση, και φρόντισαν γι' αυτό οι στρατοδίκες. Σαν λαγό από το καπέλο τράβηξαν την υποχρεωτική αναβολή του στρατοδικείου -μια αναβολή που δε ζητήθηκε ποτέ από τον «κατηγορούμενο»-, ώστε να ξανακληθεί σε δίκη όταν ο σύντροφος θα έχει πλέον συμπληρώσει τα 45

16. Όπως είχε συμβεί πχ. με το σύμφωνο συμβίωσης, http://www.tovima.gr/politics/article/?aid=763914

17. Συνεδρίαση ολομέλειας, ΙΖ΄ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΜΕΝΗΣ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ) Α' Σύνοδος ΞΣΤ', http://www.hellenicparliament.gr/UserFiles/a08fc2dd-61a9-4a83-b09a-09f4c564609d/es20160128ap.pdf, σελ 5188

18. http://www.avgi.gr/article/10842/6201204/beltiotikes-rythmiseis-apo-ton-d-bitsa-sto-nomoschedio-gia-tis-metatheseis-o

χρόνια ηλικίας, ώστε να μη χρειάζεται να φυλακιστεί. Για άλλη μια φορά, η αριστοτεχνική επικοινωνιακή πολιτική -βλέπετε δεν πάνε πεταμένα τα λεφτά για «ανυπότακτους» συμβούλους του πρωθυπουργού[19]- υφαίνεται με τέτοιο τρόπο ώστε μια ντρίπλα της εξουσίας να παρουσιάζεται ως ευεργέτημα του τύπου «Βλέπετε… Εμείς δε φυλακίζουμε!», τη στιγμή που δεν έχει γίνει ούτε μισό βήμα στη νομολογία.

Το σκηνικό έρχεται να συμπληρώσει ένας νόμος για την «Παραγραφή και παύση ποινικής δίωξης των αξιόποινων πράξεων, που έχουν τελεσθεί μέχρι και τις 31.3.2016: α) των πταισμάτων και β) των πλημμελημάτων, κατά των οποίων ο νόμος απειλεί με ποινή φυλάκισης μέχρι δύο (2) έτη ή χρηματική ποινή ή και τις δύο ποινές» [20]. Είναι η πολλοστή εκδοχή των νόμων για την αποσυμφόρηση των δικαστηρίων. Στις αξιόποινες πράξεις συμπεριλαμβάνεται και το αδίκημα της ανυποταξίας, με βάση το οποίο σέρνονται στα στρατοδικεία οι αρνητές στράτευσης. Με μια πρώτη ματιά, κάποιος θα μπορούσε να θεωρήσει ότι πρόκειται για θετικό μέτρο, αφού σβήνονται οι πρωτόδικες καταδίκες των αρνητών, δεδομένου ότι κανένας δεν έχει καταδικαστεί με ποινή μεγαλύτερη των δύο χρόνων. Χωρίς να μπούμε στις νομοτεχνικές λεπτομέρειες, παρατηρούμε ότι η συγκεκριμένη ρύθμιση όχι μόνο δε «σβήνει» τις ποινές, αλλά κατά κάποιον τρόπο τις «βάζει στο ψυγείο», ώστε οποιοσδήποτε καραβανοεισαγγελέας να είναι σε θέση να τις ανασύρει στο μέλλον. Και συγχρόνως, στερεί από τους αρνητές το δικαίωμα προσφυγής στις ανώτερες βαθμίδες του δικαστικού συστήματος και στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο, όπου μία καταδίκη της «πρώτη φορά αριστερής Ελλάδας» θα ήταν δεδομένη.

ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΟΜΑΣΤΕ

Σε αυτό το σημείο μπορούμε να κάνουμε έναν απολογισμό, μετά από δύο χρόνια κυβέρνησης Συριζα: οι αρνητές στράτευσης όχι μόνο δεν ευεργετήθηκαν από τη φαιορόζ συμμαχία, αλλά, αντιθέτως, **παγιώθηκε το καθεστώς καταστολής τους• βρίσκονται πλέον υπό ένα καθεστώς ασφυκτικής ομηρίας και ηθικού εκβιασμού, χωρίς να έχουν καν τη δυνατότητα της προσφυγής στα αστικά δικαστήρια**.

19. Προφανώς κι αναφερόμαστε στο Νίκο Καρανίκα, που το 1995 έκλεισε τελευταίος πίσω του την πόρτα της φυλακής για όλους τους Ολικούς Αρνητές Στράτευσης. Σήμερα μπορεί να ανοίγει νέες οδούς καταστολής στα κινήματα, προσφέροντας γνώση που απέσπασε από το εσωτερικό των διαδικασιών.
20. Για όποιον ενδιαφέρεται, https://www.lawspot.gr/nomikes-plirofories/nomothesia /n-4411-2016/arthro-ogdoo-nomos-4411-2016-paragrafi-kai-paysi-poinikis

Θεωρούμε απαραίτητη μια διευκρίνιση. Δε θεωρούμε ότι «ηττηθήκαμε» από την κυβέρνηση Συριζα. Και στη δικιά μας την περίπτωση, η «συριζίτιδα» που σάρωσε την αριστερά και κομμάτια της αντιεξουσίας, φανέρωνε ότι ήδη βρισκόμαστε σε καιρούς ευρύτερης κινηματικής ήττας, κομμάτι της οποίας αποτελούμε και εμείς. Η εναπόθεση των ελπίδων για οποιαδήποτε αλλαγή στην εκλογική νίκη των καιροσκόπων του Συριζα και των ακροδεξιών Αν.Ελ και όχι στη συγκρότηση μαζικών και μαχητικών ταξικών κινημάτων, αποτελούσε τη σφραγίδα της ήττας και όχι «τον ερχομό της ελπίδας». Για αυτό άλλωστε και πολεμήσαμε την επιλογή Συριζα τόσο πριν όσο και μετά τις εκλογές, χωρίς «περιόδους χάριτος» κλπ.

Δε διεκδικούμε δάφνες «καθαρότητας» και «σοφίας». Απλά, δύο στοιχεία, σε γενικές γραμμές, μας επέτρεψαν να μην τσιμπήσουμε από τον παραλυτικό εκλογικό «φιλοσυριζισμό»: η κρατική στρατηγική και η κατάσταση του αντιμιλιταριστικού κινήματος. Ως προς το πρώτο, ήταν ξεκάθαρο σε όλους τους τόνους ότι η ενδεχόμενη κυβέρνηση Συριζα, με όποια σύνθεση και συμμαχία, θα συνέχιζε στο δρόμο και των προηγούμενων ως προς την εξωτερική πολιτική και τις γεωστρατηγικές επιλογές. Και πράγματι, δικαιωθήκαμε -προφανώς όχι μόνο εμείς[21]. Πέσαμε λίγο μόνο έξω, αφού ο Συριζα ξεπέρασε κάθε προηγούμενο, ως προς το βαθμό της επιθετικότητας,. Ποτέ άλλοτε δεν πήγε κυβέρνηση συνοδεία ναζιστών σε βραχονησίδες για να «τονώσει το φρόνημα» των φαντάρων της. Όπως γράφουμε και στην αφίσα μας[22], «*...στην όξυνση του εθνικισμού και του μιλιταρισμού, απευθύνονται στον κατάλληλο για αυτή τη δουλειά σύμμαχο: στους ναζί της Χ.Α.*». Δεν είναι καιροί για «διεθνισμούς» και «ανθρώπινα δικαιώματα». Στο εσωτερικό, η από χρόνια προετοιμασία του στρατού για την καταστολή και τον έλεγχο του εσωτερικού εχθρού, απέδωσε καρπούς στη διαχείριση της λεγόμενης «προσφυγικής κρίσης». Ως προς το κίνημα, θα εθελοτυφλούσαμε αν υποστηρίζαμε ότι στα πλαίσια της κινηματικής άμπωτης, το αντιμιλιταριστικό κίνημα αποτελούσε εξαίρεση. Πριν τις εκλογές του Γενάρη του '15, το αντιμιλιταριστικό κίνημα και ειδικά οι αρνητές στράτευσης έδειχναν να βρίσκουν τα όρια τους, αφού ήταν φανερό ότι οι περιορισμένες, έτσι κι αλλιώς, δυνάμεις τους δεν ανανεώνονταν και δε μπορούσαν να συσπειρώσουν ούτε καν ένα μαχητικό και μαζικό κίνημα αλληλεγγύης. Επίσης, θα ήταν λάθος να μην παραδεχόμασταν ότι το μαστίγιο της καταστολής, όσο και το καρότο της «άφεσης αμαρτιών» του Συριζα πιέζει ασφυκτικά τις, ούτως ή άλλως, μειοψηφικές δυνάμεις μας. Αυτό που έχει αλλάξει είναι ο τρόπος και η

21. Περισσότερα στην μπροσούρα μας «Ο ελληνικός μιλιταρισμός στην εποχή του Συριζα», http://xupolutotagma.squat.gr/files/2015/10/o-ellhnikos-militarismos-sthn-epoxh-toy-Syriza-04-09-15.pdf
22. Σχετικά με αυτό, δες την αφίσα – κείμενο μας: http://xupolutotagma.squat.gr/2016/12/26/einai_toso_skoulikia_oso_kai_oi_filoi_tous-afisa-25-12-2016/

ρητορική της «πρώτη φορά αριστερής» κυβέρνησης: πλέον η καταστολή εφαρμόζεται στο όνομα των ανθρωπίνων δικαιωμάτων[23] και όχι της προστασίας από τους «προδότες», αν και αυτό σε περιόδους «κρίσης» εύκολα ανατρέπεται. Ποντάρουν στην κόπωση που μπορεί να επιφέρει η γενικευμένη εξαθλίωση για να κάμψουν με ανταλλάγματα τους αρνητές, παρά στο φόβο τους.

Γενικά, πριν τις εκλογές, αλλά και μετά, εκτιμήσαμε ότι από τη στιγμή που η πολιτική του ελληνικού κράτους, ανεξαρτήτως αν στο τιμόνι του βρίσκεται η αριστερά ή η δεξιά του κεφαλαίου, θα συνέχιζε ίδια και απαράλλαχτη και με το αντιμιλιταριστικό κίνημα να βρίσκεται σε «ελεύθερη πτώση», το μέλλον των αρνητών στράτευσης δε διαγράφονταν ευοίωνο, ό,τι κι αν υποσχόταν οι Συριζαίοι. Χρησιμοποιώντας και ένα παράδειγμα: όπως δεν πιστέψαμε ότι θα μπορούσε να ανέβει ο βασικός μισθός στα 751 ευρώ, χωρίς μαχητικό εργατικό κίνημα και με δεδομένες τις βραχυπρόθεσμες και μακροπρόθεσμες επιλογές των αφεντικών, αναλόγως δε πιστέψαμε ότι η όποια κυβέρνηση θα «ξαλάφρωνε» τους αρνητές στράτευσης. Είναι πάγια η θέση μας ότι η υποχρεωτική στράτευση στην Ελλάδα δεν αποτελεί «απομεινάρι» άλλων εποχών. Αποτελεί καίρια επιλογή των αρχουσών τάξεων και του μιλιταριστικού κατεστημένου. Αυτό θα άλλαζε μόνο εάν άλλαζαν οι προτεραιότητές τους ή αν συναντούσαν ισχυρές αντιστάσεις• ή αν, όπως συμβαίνει συνήθως στην ιστορία, συμπλέκονταν και οι δύο παράγοντες, μαζί με πολλούς άλλους. Απαραίτητη προϋπόθεση για τη διατήρηση της υποχρεωτικής θητείας αποτελεί η καταστολή των αρνητών στράτευσης και γενικότερα των αντιμιλιταριστών.

Δε ξέρουμε για πόσο ακόμα η κυβέρνηση θα πορεύεται με καύσιμο μια «αριστεροσύνη» που εξαντλείται σε επικοινωνιακές αψιμαχίες με την εκκλησία -άσχετο αν καταλήγουν σε φιάσκο- και κάποιες αλλαγές όπως η ψήφιση του νόμου για την ιθαγένεια, το σύμφωνο συμβίωσης, η βελτίωση της νομοθεσίας για τις φυλακές. Ας θυμηθούμε ότι αυτές οι αλλαγές θεωρούνται τόσο δεδομένες στις υπόλοιπες αστικές δημοκρατίες, που δε θεωρούνται καν ριζοσπαστικές. Όσο προσδίδουν στην κυβέρνηση ένα «αντισυστημικό» προσωπείο, θα μιλάει στο όνομα των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, θα διαφημίζει την «προοδευτικότητά» της σε σχέση με τους «μεσαιωνικούς δεξιούς», προκειμένου να διατηρεί ένα ελάχιστο βαθμό κομματικής συσπείρωσης και να τσιμπάει ψήφους «αριστερών» που δεν ασχολούνται με λεπτομέρειες όπως ο καπιταλισμός κλπ. Σε καμιά περίπτωση. όμως, δε θα αγγίξει το σκληρό πυρήνα του κράτους, δηλαδή το στρατό. Και αυτό όχι γιατί δεν μπορεί,

23. Αντίστοιχη επιχειρηματολογία χρησιμοποιήθηκε και για την εκκένωση της κατάληψης προσφύγων & μεταναστών στην οδό Αλκιβιάδου (13/3/2017), κτίριο ιδιοκτησίας Ερυθρού Σταυρού, με το κράτος να επικαλείται πως οι «δομές φιλοξενίας» καλύπτουν σε ανώτερο βαθμό τους πρόσφυγες, άρα είναι επιβεβλημένη η «μετακόμιση» τους από τις «ρυπαρές» καταλήψεις.

αλλά γιατί η ενίσχυση του μιλιταρισμού[24] αποτελεί προϋπόθεση για την εκπλήρωση των βασικών προτεραιοτήτων της, που δεν είναι άλλες από την προώθηση των πολιτικών που εξυπηρετούν τις στρατηγικές επιλογές του ελληνικού κεφαλαίου.

Αντιλαμβανόμαστε ότι βρισκόμαστε σε μια πολύ δύσκολη κατάσταση, η οποία δεν προσφέρεται για απλοϊκές προσεγγίσεις. Θα μπορούσαμε εύκολα να καταγγείλουμε την κυβέρνηση και να δηλώσουμε ηρωικά και με στόμφο, ότι οι αρνητές στράτευσης «δε λυγίζουν» και πολλά άλλα ωραία και μεγάλα λόγια και να ξεμπερδεύουμε. Μόνο που, κατά τη γνώμη μας, αυτή η επιλογή συνιστά απλώς μια διακήρυξη ηθικού και μόνο τύπου, με μοιραία συνέπεια τη μείωση των δυνάμεών μας μέχρι του σημείου που λιγοστοί «ήρωες» θα κρατούν τη σημαία ψηλά. Ο άλλος δρόμος είναι μεν ο πιο δύσβατος, αλλά και ο πιο ενδιαφέρων: να συμβάλλουμε από την πλευρά μας στη συνολική προσπάθεια για να χτιστούν οι νέες αντιστάσεις της τάξης μας. Αναγνωρίζουμε ότι αυτό είναι τόσο γενικό που μπορεί να μη σημαίνει τίποτα τελικά. Συγχρόνως, όμως, αντιλαμβανόμαστε ότι για αυτό δεν αρκούν ούτε οι καλές προθέσεις, ούτε τα όμορφα συνθήματά μας. Η αυτοκριτική, η ανάλυση και η συμμετοχή μας στους αγώνες θα επικαιροποιήσουν τα προτάγματά μας και θα τα συνδέσουν με τις ανάγκες του καιρού μας. Η ρατσιστική-δολοφονική διαχείριση των μεταναστών, η σφυρηλάτηση της εθνικής ενότητας με τη συμμετοχή των νεοναζιστών, ο νεόκοπος αντιτουρκισμός σε συνδυασμό με τη συνέχιση της υποχρεωτικής στράτευσης, τη διάχυση του μιλιταρισμού μέσω της στράτευσης στα 18 και της στράτευσης των γυναικών, την παγίωση της διανοητικής και χειρωνακτικής ΜΟΜΑ και άλλα πολλά, αποτελούν προτεραιότητες της κυβέρνησης Συριζα. Μπορούν όμως να αποτελέσουν και πεδία αγώνα, στα οποία οι αντιμιλιταριστές μπορούν όχι απλώς να συμμετέχουν, αλλά να πρωτοστατήσουν συμβάλλοντας στην κυκλοφορία των αγώνων και στην άρθρωση ενός συνολικού ανταγωνιστικού λόγου.

24. Εκτός των άλλων, ο Συριζα χρησιμοποιεί και τα παραδοσιακά μέσα με σαφώς αναβαθμισμένο τρόπο. Ενδεικτικά αναφέρουμε την επαν-εισαγωγή των αρμάτων μάχης και των αεροσκαφών στις παρελάσεις, τα κιτς χουντογλέντια με φαντάρους να ψήνουν και να χορεύουν στην πλ. Συντάγματος (25/3/2015), τη μετατροπή της Θεσσαλονίκης σε εμπόλεμη ζώνη με live σύνδεση πιλότου μαχητικού με τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας (28/3/2016), επαναφορά της εκπομπής «με Αρετή και Τόλμη» στην ΕΡΤ, με πρώτο προσκεκλημένο τον ίδιο τον Πρωθυπουργό (12/3/2017).

ΞΥΠΟΛΥΤΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

διαθέσιμες σε ηλεκτρονική μορφή :

http://xupolutotagma.squat.gr/category/publications

Γ’ ΕΚΔΟΣΗ: 1000 τμχ, 06/2012

Β’ ΕΚΔΟΣΗ: 1500 τμχ, 06/2011

Α’ ΕΚΔΟΣΗ: 1500 τμχ, 03/2011

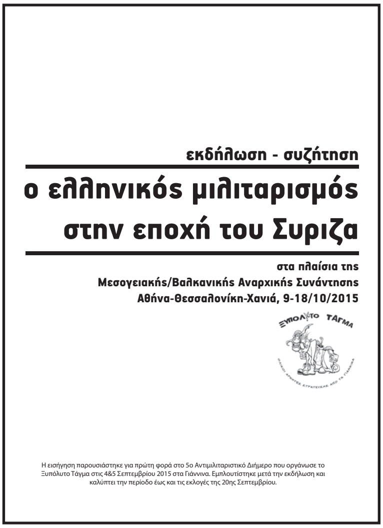
ψηφιακή εκτύπωση, 04/2015

Α’ ΕΚΔΟΣΗ: 1500 τμχ, 09/2012

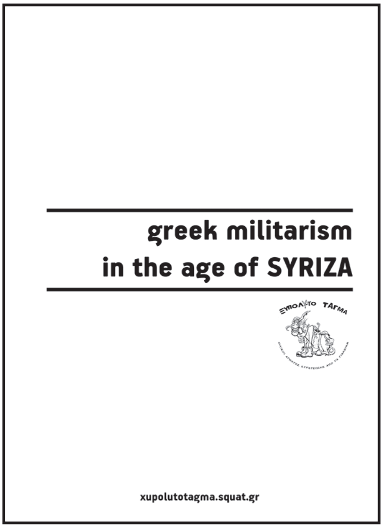
Α’ ΕΚΔΟΣΗ: 2000 τμχ, 06/2014

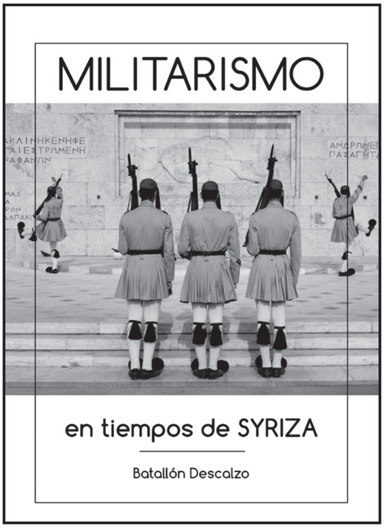
ψηφιακή εκτύπωση, 09/2015

ψηφιακή εκτύπωση, 02/2016

ψηφιακή εκτύπωση, 04/2016

ψηφιακή εκτύπωση, 11/2016,
από τις εκδόσεις
"**Editorial Segadores**"
http://segadores.alscarrers.org/

[...]πρόκειται για ξεκάθαρη επίθεση-
εκβιασμό σε ένα κομμάτι του
αντιμιλιταριστικού κινήματος:
ή έρχεστε φαντάροι,
ή δηλώνετε τρελοί,
ή πληρώνετε -αν είστε πλούσιοι-,
ή συνεχίζεται η δίωξή σας
με όλα τα μέσα.
Ουσιαστικά, η «πρώτη φορά αριστερά»
ζητά από τους αρνητές στράτευσης
«δηλώσεις μετανοίας», προσφέροντας
ευεργετήματα σε όσους παύσουν να
είναι αρνητές στράτευσης.
Προφανώς, δεν πρόκειται για κανένα
«βήμα εμπρός» ως προς τα δικαιώματα
των αρνητών, αλλά για άφεση αμαρτιών
υπό την προϋπόθεση την υποστολής
της αντιμιλιταριστικής-διεθνιστικής
σημαίας[...]